

Arrest

nr. 71 428 van 7 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“Artikel 9 ter - § 3 2°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet. Betrokkenen leggen bij huidige aanvraag een identiteitskaart voor op naam van M, I. uitgereikt op 07.03.2005 en geldig tot 07.03.2010 Dit document kan niet aanvaard worden als bewijs van actuele en correcte identiteit aangezien de identiteitskaart op ogenblik van de indiening van de aanvraag niet langer geldig was. Uit §2 van voornoemd Artikel 9ter volgt immers dat de gegevens vereist door §2,

eerste lid, 1°. inclusief dus nationaliteit, "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn: een niet actuele nationaliteit kan bezwaarlijk als dergelijk constitutief element worden gezien. Uit de integrale lectuur van dit §2 dient te worden geconcludeerd dat de wetgever het aantonen van de actuele nationaliteit eist, welke de wijze van bewijsvoering van identiteit ook is. Ten overvloede is de kennis van de actuele en correcte identiteit, constitutief van de identiteit van een persoon, van kapitaal belang gezien de gemachtigde van de minister in de tweede fase van onderzoek van de aanvragen ingediend onder Artikel 9ter moet kunnen oordelen of de medische zorgen beschikbaar zijn in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit (Arrest 10.481 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25 april 2008)

Bij de aanvraag wordt ook een identiteitskaart voorgelegd op naam van S, F. De medische attesten zijn echter op naam van M, I. opgesteld. Bijgevolg is het in de eerste plaats M, I. die een bewijs van identiteit en nationaliteit dient voor te leggen.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag verlenging van termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"Schending van artikel 9ter §2 en 3 en 62 van de wet van 15/12/1980 (Vreemdelingenwet), van artikels 1 tem 4 van Wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur en inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel. Eerste onderdeel. Doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekster haar identiteit niet aantoonde zoals bepaald in artikel 9ter §2 of dat de aanvraag het bewijs voorzien in artikel 9ter §2, 3e lid niet bevat. Dat zij zich beperkt heeft tot een uiterst oppervlakkige lezing en verkeerde toepassing van de nieuwe rechtsregel. Dat zij bovendien blijk geeft van onzorgvuldig bestuur en kwaadwilligheid. Terwijl artikel 9ter §2 als volgt luidt: (...). Terwijl artikel 9ter3 vermeldt: (...). Terwijl verzoekster een identiteitsdocument heeft neergelegd dat inderdaad (maar) geldig is tot 7/3/2010. Terwijl de bestreden beslissing een bijzondere betekenis geeft aan de rechtsregel, terwijl deze helemaal niet vermeldt dat het bewijs van de actuele nationaliteit dient meegedeeld te worden; dat het genoemd wetsartikel alleen maar vermeldt dat het identiteitsdocument de nationaliteit vermeldt, maar dat er nergens vereist wordt dat het om een geldig identiteitsdocument moet gaan, laat staan dat het bewijs van de actuele nationaliteit moet vermeld worden; Terwijl het in de eerste fase van het onderzoek inderdaad om een ontvankelijkheidsvoorwaarde gaat zodat er geen dubbelzinnigheid kan bestaan omtrent de identiteit van de persoon; dat daarom een aantal constitutieve elementen van die identiteit geëist worden, teneinde de mogelijke twijfels of dubbelzinnigheid over de persoon tot een minimum te beperken. Terwijl echter in het bijzonder de nationaliteit en de actuele nationaliteit weinig of geen impact hebben op de identiteit vanuit het oogpunt van het vermijden van persoonsverwisselingen en/of gebruik van aliassen. Terwijl de nationaliteit verder alleen maar een belangrijke rol speelt in het onderzoek ten gronde, zoals verwerende partij zelf uitlegt, bij het bepalen van de mogelijkheid tot terugkeer en de behandeling in het land van herkomst. Terwijl echter niets de administratie verbiedt om in dat later stadium ten gronde te eisen dat verzoekers een actueel bewijs van hun nationaliteit zouden bijbrengen: dat dat eventueel kan overwogen worden, op het ogenblik dat verzoekers een tijdelijk wettelijk verblijfsrecht in België zouden verkregen hebben; Terwijl het trouwens past in het kader van goed bestuur dat de administratie verzoekers dan ook zou uitnodigen om dat te doen, zoals zij het trouwens in het verleden al vaak deed mbt het vertalen van in een vreemde taal gestelde identiteitsdocumenten. Terwijl verwerende partij niettemin in de huidige omstandigheden, en dit wel wetende, een onmogelijk bewijs vraagt aangezien verzoekers illegaal in België verblijven en dus hoe dan ook geen stappen kunnen ondernemen, noch in hun geboorteland, noch in België om enig document te bekomen om dat punt van de nationaliteit te bevestigen. Terwijl hier in het bijzonder kan gewezen worden op het feit dat verzoekster (en ook verzoeker) volgens de informatie waarover verwerende partij beschikt en die in de aanvraag werd bevestigd, in België verblijven sedert 13/10/2009 en hier toen asiel hebben gevraagd. Dat uit de procedure voorgaanden blijkt dat verzoekers sedertdien België niet meer hebben verlaten en na de sluiting van de asielprocedure door het arrest van de RvV op 28/4/2011 verder hier verbleven in het kader van hun aanvraag medische regularisatie. Dat het in hun toestand niet alleen onmogelijk is voor verzoekster om thans in Kosovo de documenten gaan te halen in het kader van huidige procedure maar dat het ook totaal onwaarschijnlijk is dat zij sindsdien enige

andere nationaliteit zou kunnen bekomen hebben, gezien zij België niet meer verlaten heeft en de enige documenten die zij sindsdien had, voorlopige verblijfsdocumenten van België waren; dat verwerende partij niet de minste logische aanwijzing kan aanvoeren waarom er twijfel zou kunnen zijn omtrent de actuele nationaliteit van verzoekster; Dat tenslotte niet betwist wordt dat verzoeker nog steeds de Kosovaarse nationaliteit bezit. Dat het niettemin ook voor hem zo zal zijn dat hij naar Kosovo zal dienen terug te keren om de verlenging ervan te bekomen of hij zich minstens met geldige verblijfsdocumenten in België tot zijn Ambassade zal kunnen wenden. Dat verwerende partij bij dit alles ook nog rekening moet houden met het feit dat verzoekers van Roma origine zijn en dat het algemeen bekend is dat zij nogal wat moeilijkheden kunnen ondervinden bij het bekomen van hun identiteits- en verblijfsdocumenten in Kosovo; dat het helemaal getuigt van kwaad opzet om ook hier in België onnodig hun administratieve procedure te boycotten, zonder enige overtuigende reden. Dat men ook van de overheid mag verwachten dat zij op een loyale wijze meewerkt aan het uitvoeren van de wetgeving terzake.”

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 29 december 2010, bepaalt:

“§2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid 3°.”

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : (...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;”

Onder deze ‘constitutieve elementen van de identiteit’ dient ook de actuele nationaliteit te worden verstaan. Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als “constitutief element van identiteit”. De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond.

Door verzoekster werd bij de aanvraag enkel een sinds 7 maart 2010 vervallen identiteitskaart voorgelegd. Nochtans moet de aanvraag van verzoekster gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van haar identiteit blijken op grond van artikel 9ter, § 2, 10 en 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

In casu bewijst het vervallen paspoort dat verzoekster voorbrengt niet de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van § 2 wat nationaliteit betreft. Indien de betrokkene zijn identiteit niet aantoonst, dient de gemachtigde in toepassing van artikel 9ter, § 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Aangezien in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoonst, is de aanvraag krachtens artikel 9ter, § 3, 2° derhalve onontvankelijk.

In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij stelt in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing derhalve terecht dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoekster de nationaliteit bezit. Verzoekers tonen geen schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC